

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3610/24
28.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Трифуновић Радуловић, председника већа, Марине Бркић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Љиљана Савић, адвокат из Београда, Вребалова 2, против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Гордана Луковић, адвокат из Београда, Булевар деспота Стефана 1/а, ради утврђења, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 4881/19 од 08.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 4881/19 од 08.06.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4881/19 од 08.06.2023. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да уговор о поклону непокретности закључен дана 10.12.2014. године између непарничара ВВ из ... и тужене ББ из ..., солемнизован истог дана пред јавним бележником ... под УОП: 588/2014, нема правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживања према непарничару ВВ по решењу о извршењу на основу извршне исправе Ии 10913/2014 од 27.11.2014. године Првог основног суда у Београду, које спроводи јавни извршитељ ... из Београда у предмету под пословним бројем Ии 76/2014 за главни дуг у износу од 30.000,00 евра у динарској противвредности по курсу по коме се откупљује страни ефективни новац у месту плаћања, за износ од 66.800,00 динара, на име трошкова извршења одмерених решењем о извршењу у износу од 94.500,00 динара, на име трошкова поступка у износу од 126.448,00 динара, на име

трошкова парничног поступка у износу од 31.751,28 динара, на име трошкова инцираног извршног поступка пред извршитељем, као и за даље трошкове извршења по накнадном одмерењу јавног извршитеља, па је обавезана тужена да призна и трпи да тужилац наведено потраживање може измирити продајом непокретности која је била предмет наведеног уговора о поклону непокретности и то: једно гаражно место бр.12, површине 13 м² у подруму зграде бр.1, постојеће на кп ...КО ..., у улици ..., групација Б, уписана у Лист непокретности ... Ставом другим изреке, усвојен је предлог тужиоца и одређена привремена мера којом је туженој забрањено чињење свих радњи којима се врши отуђење, оптерећење или било какво друго располагање једним гаражним местом бр.12, површине 13 м², у подруму зграде бр.1 постојеће на кп.бр. ... КО ..., у ..., у улици ..., групација Б, уписана у Листу непокретности бр. ..., стеченом по основу Уговора о поклону непокретности овереним под УОП:588-2014 дана 10.12.2014. године пред јавним бележником ... из Новог Београда. Ставом трећим изреке, наложено је РГЗ-СКН Нови Београд да у Лн.бр. ... КО ... изврши упис забележбе постојања усвојене привремене мере на терет непокретности из става један овог решења, када се за то стекну законски услови, као и да привремена мера остаје на снази до правноснажног окончања парничног поступка. Ставом четвртим изреке, констатовано је да жалба изјављена на решење о привременој мери не задржава његово извршење. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 538.950,00 динара, са законском затезном каматом од дана наступања извршности до исплате.

Против наведене одлуке жалбу је благовремено изјавила тужена због свих законских разлога.

Тужилац је доставио одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде применом члана 386 ЗПП ("Сл. гласник РС", бр.72/2011 са изменама и допунама) апелациони суд изводи закључак да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, у извршном поступку Ии10913/14 јавни извршитељ ... донела је решење о извршењу Ии 10913/14 дана 27.11.2014. године, ради наплате главног дуга од 30.000,00 евра и трошкова парничног поступка и трошкова извршења, те је одређено извршење на целокупној имовини извршног дужника ВВ, супруга овде тужене. Пресудом Основног суда у Београду П 1775/12 од 28.06.2013. године, извршном исправом на основу које се спроводи предметно извршење, обавезан је тужени ВВ да тужиоцу АА, овде такође тужиоцу на име дуга исплати износ од 30.000,00 евра са каматом коју одређује Централна европска банка почев од 23.12.2010. године па до исплате, све у динарској противвредности по курсу на дан плаћања, а према курсу по коме се откупљује страни ефективни новац у време плаћања. Закључком од 26.01.2015. године одређено је спровођење извршења пренидбом 2/3 месечне зараде извршног дужника односно 1/2 месечне зараде уколико се исплаћује минимална зарада, а како је ВВ у међувремену остварио право на пензију 24.06.2015.

године, јавни извршитељ донео је закључак којим се одређује допуна средстава и предмета извршења пленидбом 2/3 месечне пензије односно 1/2 месечне пензије уколико се исплаћује минимална пензија. Према стању у спису извршни дужник поконио је ГГ непокретност у ..., двособни стан на првом спрату дана 18.04.2011. године по основу уговора Ов 55102/2011. Према налазу и мишљењу стручног лица Радише Питулића извршни дужник у Привредном друштву "...” у ликвидацији има удео од 100% у износу од 100.000,00 динара, а на дан вештачења 12.02.2021. године укупно потраживање у еврима износи на име главног дуга 22.349,31 евра, док су у целини намиреени трошкови извршења и парнични трошкови. У списима предмета постоји пресуда због пропуштања Трећег основног суда у Београду П 7789/17 од 28.08.2018. године која је извршна дана 19.11.2018. године и првостепена пресуда на основу одрицања Вишег суда у Београду П 251/21 од 03.11.2021. године, након којих је донет закључак од 01.04.2022. године да се одређује допуна предмета из средстава извршења, тако што се спровођење одређено решењем од 27.11.2014. године има спровести и пленидбом потраживања извршног дужника које има према дужнику извршног дужника, овде извршном повериоцу АА у износу од 201.375,00 динара, те је пренето потраживање из става један изреке закључка на извршног повериоца уместо исплате и констатовано да је потраживање извршног повериоца измирено у износу од 201.375,00 динара. У извршним списима постоји препис уговора закљученог између Пословне јединице "Јинграм" са чланицом ГРО "Рад" и ВВ, са предметом уговора производње и продаје гаражног простора у ... у ..., број гараже 12, оверен у Другом општинском суду у Београду Ов. 258/2005 дана 11.02.2005. године, којом непокретношћу је ВВ располагао уговором о поклону непокретности закљученим дана 10.12.2014. године у корист тужене, а уговор је солемнизован истог дана пред јавним бележником ... под УОП: 588/2014 .

Полазећи од напред наведеног, с позивом на члан 280 став 1 и 2, 281 став 2 и 3 и 283 став 2 и 285 Закона о облигационим односима, првостепени суд изводи закључак да је тужбени захтев основан. Суд такође закључује да су испуњени услови за одређивање привремене мере забране туженој отуђења и оптерећења предметне непокретности, с обзиром да постоји опасност да тужена, уколико суд не усвоји привремену меру, може располагати предметом уговора о поклону.

Приликом извођења наведеног закључка, првостепени суд је пошао од тога да је циљ и сврха побијања правних радњи дужника, да се правна радња дужника учини без правног дејства у односу на повериоца до износа који је потребан за његово намирење, да услови за побијање дужникове правне радње прописани одредбом члана 281 ЗОО, чине неопходним испуњење три услова и то: да је поверилац оштећен правном радњом дужника, да дужник има намеру да оштети повериоца и да треће лице мора бити несавесно, односно да је знало или морало знати за намеру дужника. Искључена је притом обавеза доказивања несавесности трећих лица у случају да се ради о бесплатном располагању, што је овде случај, јер се ради о уговору о поклону између супружника који је закључен након донетог решења о извршењу. Да је реч о предузимању штетне правне радње-уговора о поклону којим је непарничар ВВ располагао на штету повериоца, првостепени суд цени јер из извршних списа, произлази закључак о немогућности намирења из преостале имовине извршног то јест дужника-пленидбом пензије извршног дужника, имајући у виду висину преосталог дуга и динамику досадашње исплате, посебно узевши у обзир просечан животни век

лица у средини у којој поверилац и дужник живе.

Донета одлука је резултат правилно примењеног материјалног права, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање које је засновано на правилној оцени доказа, док суд за донету одлуку износи јасне, потпуне и непротивречне разлоге које овај суд у потпуности прихвата.

Када се узме у обзир да је на дан 12.02.2021. године, укупно преостало потраживање тужиоца у еврима износило на име главног дуга 22.349,31 евра, с обзиром да је доспело на наплату 7 година раније и да се у извршном поступку након пленидбе потраживања дужниковог дужника од 201.000,00 динара, те спровођењем извршења на 2/3 пензије извршног дужника, поверилац у разумном року не би могао намирити, следи да је правилан закључак првостепеног суда да је извршни дужник ВВ, супруг тужене, закључењем уговора о поклону непокретности дана 10.12.2014. године, супротно жалбеним наводима, предузео радњу на штету свог повериоца. На изнети правни закључак не може бити од значаја навод жалбе да се пленидбом пензије непарничара ВВ не остварује 7.200,00 динара месечно (што одговара противвредности од око 60 евра), већ 230 евра месечно, јер то простом математичком рачуницом такође онемогућава наплату потраживања тужиоца у разумном периоду.

Код чињенице да у поступку који је вођен по тужби тужиоца против непарничара ВВ и у коме је донета пресуда Основног суда у Београду П 1775/12 од 28.06.2013. године којом је ВВ обавезан да овде тужиоцу исплати 30.000,00 Евра са каматом и трошкове, другостепена одлука којом је одбијена жалба и пресуда потврђена, уручена је пуномоћнику туженог дана 03.11.2014. године, од када непарничару ВВ чињеница о постојању и висини дуга није могла остати непозната, а да је уговор о поклону непокретности закључио са туженом дана 10.12.2014. године, неосновано се у жалби истиче да чињенице од значаја за оцену несавесности извршног дужника нису потпуно и правилно утврђене.

Наводи жалбе да је ВВ располагао станом у целини у корист тужене ББ, иако је стан купљен за време трајања њихове заједнице живота, због чега се има применити законска претпоставка из члана 180 став 2 Породичног закона по коме су удели супружника једнаки, немају значаја за оцену правилности побијане пресуде. Наиме, тужена је потписник уговора којим јој је њен супруг, а извршни дужник тужиоца, предметну гаражу поклонио, па следи да супружници нису имали спор у погледу тога да је то његова посебна имовина стечена током трајања брака сагласно члану 168 Породичног закона. За случај да такво располагање и представља начин регулисања њихове заједничке имовине стечене током трајања брака, дакле да предметни уговор суштински представља споразум о деоби заједничке имовине из члана 179 истог закона, то опет не би водило закључку о примени претпоставке о заједничким уделитема, односно о подједнаким уделитема у заједничкој имовини из члана 180 став 2, с обзиром да се наведена законска претпоставка примењује тек уколико супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, односно када ту деобу врши суд.

С обзиром на изнето правно становиште, неосновани су жалбени наводи којима се указује да је суд усвајањем привремене мере прекорачио границе својих овлашћења, јер супротно таквим наводима, није реч о заједничкој својини брачних другова. Стоје

наводи тужиоца да се упис на основу исправа које солемнизује Јавни бележник непокретности, спроводи на његову иницијативу па се пропуст спровођења уписа на основу уговора о поклону не може приписати (само) туженој, како то суд закључује приликом оцене вероватности опасности потраживања. Међутим, нису од утицаја на доношење другачијег закључка у погледу правилности решења којим је привремена мера одређена, с обзиром да из изведених доказа поред вероватности потраживања, произлази и закључак о вероватности да би изрицањем привремене мере, за тужену могла настати само незнатна штета.

Остали наводи жалбе су били предмет оцене, али како нису од значаја за доношење другачије одлуке, нису посебно образлагани.

Правилна је одлука о трошковима, која је резултат правилне примене члана 153, 154 и 163 ЗПП.

Из изложених разлога, применом члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука из става другог изреке донета је применом члана 165 ЗПП, имајући у виду исход парнице.

Председник већа-судија
Ирена Трифуновић Радуловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић